

Монтень считав, що життя кожного человека есть абсолютной ценностью. Индивидуальные запросы человека должны быть разумными, рассудительными и основанными на праве, морали и мере во всем. СENSE жизни человека должен носить гуманистический, человеческий характер. Жизненное предназначение человека Монтень усматривал в самопознании для изучения и реализации себя в соответствии с своими способностями и склонностями. Для философа хорошо исполненная роль человека – признак жизненной мудрости. Его жизненное кредо: не искать истину, а жить истинно. Мыслитель утверждал, что мудрым можно быть только благодаря собственной мудрости.

Ключевые слова: человек, жизнь, ценность человека, целостность, жизненная мудрость, философия жизни.

* * *

УДК 242

Федько Р. С.

доктор богослов'я та патристичних наук, викладач патрології, Дрогобицька духовна семінарія блаженних священномучеників Северина, Якіма та Віталія (Україна, Дрогобич), fedkoroman78@gmail.com

РЕЛІГІЙНИЙ ТА КУЛЬТУРНИЙ СВІТ ПРЕПОДОБНОГО ІСАКА СИРІЙСЬКОГО

Стаття містить аналіз релігійного та культурного середовища в якому сформувалася духовний світогляд Преподобного Ісака Сирійського (сирійського Отця Церкви VII-го ст.). Ціллю статті є продемонструвати різні релігійні та культурні фактори того часу, які безпосередньо впливали на світогляд та духовність цього представника сирійської духовної традиції, який залишив по собі яскраві сліди як в сирійському монашому середовищі так і за його межами.

Ключові слова: Східно-Сирійська Церква, християнська традиція, Преподобний Ісаак Сирійський.

Сирійська духовність є яскравим каменем в мозаїці східної християнської традиції вона відрізняється від інших своїм семіцьким корінням та існує поруч з грецькою та латинською духовністю. Відповідно духовна спадщина Преподобного Ісака Сирійського є надзвичайно багатою, його думки і духовні настанови проникають в глибину людської душі і привносять теми для роздумів та стимули для духовних пошуків кожному, хто вчитується в його твори. Однак мало хто заставляється над питанням, що саме впливало на формування його особистості і які духовні та культурні віхи визначали стан душі і склад ума цього яскравого представника сирійської богословської і духовної спадщини. Тут вартує зазначити також і те, що Ісаак Сирійський прийшов до нас з особливої Церковної традиції, яка не завжди позитивно розглядалася іншими Церквами.

Метою цього дослідження є аналіз релігійних і культурних чинників, що детермінували життєвий шлях і творчість Преподобного Ісака на фоні історичних подій життя і розвитку Церкви та богословських шкіл на території Месопотамії.

В процесі дослідження посилатимемося на наукові праці таких дослідників як: С. Брок [2; 3; 4], С. Кіалà [6], І. Алфеев [1], які висвітлювали дану тематику у своїх дослідженнях.

Одним з яскравих представників Східно-Сирійської Церкви, яка вже в V-му ст. опинилася поза межами спілкування з іншими Церквами, і то скоріше з політичних ніж богословських причини є Ісаак Сирійський, відомий ще, як Ісаак Ніневійський [3, с. 125–142]. Він належить до тієї церковної дійсності, яка зосереджена в східних регіонах Месопотамії, яких сягнуло християнство на протязі I-го тисячоліття, щоб згодом звідси, як зі свого історичного

ядра, розповсюдитися на Персію і на Центральну Азію (теперішні Іран, Афганістан, Туркменістан, та ін.) і дійти аж до Китаю. Сьогодні ця Церква є поділена на Східно-Сирійську (двох юрисдикцій) та Халдейську. Однак, коли народився Ісаак, то його Церква вже не була в канонічному сопричасті з іншими Церквами.

Преподобний Ісаак Сирійський жив в другій половині VII-го ст., був родом з Бет Катрає (актуальний Катар). Після першого періоду самітницького життя, був покликаний католикосом Селевкії-Ктесифону, до єпископського служіння в місто Ніневія, що на півночі Месопотамії. Після п'яти місяців єпископату, він залишає це служіння, щоб знову повернутися до монашого життя в Бет Гузає (теперішній Іран на межі з Іраком). Тут навколо нього створилася спільнота, так званих, анахоретів для яких він написав свої духовні настанови, відомі як "Подвижницькі (Посницькі) Слова".

Перш ніж детальніше охарактеризувати ситуацію Східно-Сирійської Церкви, яка традиційно бере свій початок від проповіді Апостола Томи та його учнів, коротенько зупинимося на тому, щоб в загальному окреслити сирійські Церкви, які були присутні на землях Месопотамії в перших століттях християнства, що допоможе краще зрозуміти дійсність в якій сформувалася та з якої походить Преподобний Ісаак Сирійський.

Існують дві основні Церковні традиції з відповідними богословськими напрямками, які сягають періоду Єкуменічних Соборів, на яких базована історія сирійського християнства [2, с. 30]. Мова йде про Сирійську Православну Церкву (Західна Сирійська або Якоб(в)ітська Церква), яка вважає себе спадкоємицею христології Кирила Олександрійського та Севера Антіохійського і не визнає рішень Халкедонського Собору (451 р.). Є також Східно-Сирійська Церква (територія сучасного Іраку та Ірану), названа її супротивниками, "несторіанською", яка вважає Теодора Мопсуестійського своїм головним богословом та не приймає Єфеського Собору (431 р.), з середовища якої походить Преподобний Ісаак Сирійський.

До першої половини III-го ст. мало що відомо про присутність християн на Близькому Сході та про їхні відносини з державною владою Аршакідів, однак з історії знаємо, що коли близько 226–250 рр. династія Сасанідів втратила владу, тоді Східно-Сирійська Церква увійшла в драматичний період своєї історії: період переслідування. Коли намагаємося зрозуміти богословський розвиток цих Церков, важливо мати на увазі географічно-політичну ізоляцію, яка була невід'ємною складовою східно-сирійської дійсності. "Вся історія цих (християнських) спільнот, починаючи від їхньої появи, є глибоко позначена буттям "по той бік кордону" [6, с. 12].

В IV-му ст. інтенсивно утверджується ідентичність та автономія Східно-Сирійської Церкви і це проходить в часі гострих переслідувань зі сторони династії Сасанідів.

Протягом V-го ст. Східно-Сирійська Церква провела три Помісні Синоди (410 р., 420 р., 424 р.), на останньому, що відбувся в Маркабті, було знову потверджено авторитет Предстоятеля Селевкії-Ктесифону, як Глави Церкви в Месопотамії і крім

цього, було встановлено, що жоден член Східно–Сирійської Церкви не мав права звертатися до західних з метою протесту проти Єпископа Селевкії–Ктесифону. Рішеннями прийнятими на Синоді в Маркабті, єпископи Персії отримали значну підтримку політичної влади, бо поклали край звинуваченням, що до союзництва з Візантією: в цьому контексті потрібно було б відчитувати відмову від канонів Ефеського Собору (431 р.) на якому не брав участі жоден з єпископів Східно–Сирійської Церкви [3, с. 125].

В площині богослов'я, персіанська Церква знаходилася під впливом Антіохійського богословського середовища Несторія та його найяскравішого представника, Теодора Мопсуестійського, який став не лише прикладом екзегези, але й представником Східного–Сирійського богослов'я [6, с. 18].

Тогочасні персійські богословські школи багато прикладалися для консолідації антіохійського богослов'я в дійсності Східно–Сирійської Церкви, хоч в той же час відіграли важливу роль в творенні власної богословської парадигми. Коли говоримо про богословські школи Персії, то йдеться, насамперед, про дійсність відому вже в IV–V ст., яка інтенсивно розповсюджується починаючи з VI–VII століття. Поблизу монастирів організовувалися школи з метою формації клири, а також великі академії, які відігравали значущу роль в розвитку богослов'я і культури. Саме в цих школах, монахи перекладали на сирійську мову грецькі філософські та наукові твори, які запізнали араби, що в свою чергу принесли їх в Європу [5, с. 85].

Серед богословських шкіл Персії, важливе місце займала Нусайбінсько–Едеська школа, яка, згідно античного передання, була заснована в Нусайбіні після Нікейського Собору (325 р.), а пізніше, в другій половині IV–го ст., була перенесена до Едесси. Близько 363 року, школою керував Єфрем Сирійський, пізніше вона перейшла в руки Кіора, а потім Іва Едеського; ці останні керівники школи впроваджували в ній поруч з Єфремовою, нову екзегетичну лінію, натхнену Теодором Мопсуестійським. Той факт, що цілий *Збірник* екзегетичних творів Теодора був перекладений з грецької на сирійську мову, мав величезне значення для сирійського християнства, тому що не тільки його біблійна екзегеза, але також і богословські концепції з христологічними визначеннями, були засвоєні Східно–Сирійською Традицією.

В часи Нарсаєвого правління школою (437–502 рр.), відбулося знову перенесення частини школи до Нусайбіну, в чому було сприяння зі сторони єпископа Бар Сауми, який дозволив школі перенестися у його володіння, а так звана “перська школа” в Едессі, була остаточно закрита за наказом імператора Зенона. Наприкінці V–го ст., богословська школа Нусайбіну відіграла важливу роль в богословському та духовному житті Церкви у Персії. Як каже С. Кіалà: “Саме на цю епоху випадає триумфальне входження антіохійського богослов'я в Східно–Сирійську Церкву, що дозволить Теодору Мопсуестійському з переваги, стати вчителем з власним богословським підходом” [6, с. 22].

Наприкінці VI–го ст. в Персійській Церкві є очевидним подальше збільшення впливу Теодора з

Мопсуестії, подекували навіть, що: “Віра Персійської Церкви стала “вірою Теодора” або “вірою Теодора і Діодора”” [1, с. 16], адже в богословському середовищі ім'я Діодора Тарсійського було не менш відомим.

На початку VII–го ст. помітною є богословська активність Баввая (Бабая) Великого, який займався вивченням христологічних проблем. Він практично, створив синтез між христологічними вченнями Теодора, Діодора і Несторія. Баввай також перебував в опозиції до рішень Халкедонського Собору, адже був ригористично відданим вченню Теодора з Мопсуестії. Щоб розвинути христологію Теодора, Баввай в частині, використовував *Книгу Геракліта* Несторія, який написав цю антологію після засудження на Ефеському Соборі, що була перекладена VI–му ст. на сирійську мову. Сто років згодом, імена “трех докторів” Діодора, Теодора і Несторія були вписані в диптихи Східно–Сирійської Церкви і з цього часу поминалися завжди [8, с. 507].

Вже згадувалося про те, що Перська Церква, була географічно ізольована і не брала участі у Вселенських Соборах, які відбувалися в решті Східного християнського світу. Така ізоляція, привнесла не лише політичну, але й богословську автономію, де в основі лежало вчення Теодора з Мопсуестії, який вважався експонентом Антіохійської Церковної Традиції що у христології надавала значення людському елементу Воплощеного Бога, а в своєму способі читання Святого Письма була завжди вірною історії та букві. Ці характеристики Антіохійського богослов'я дозволяли тісно контактувати зі Східно–Сирійським світом з його семітською ментальністю.

Період VII–го ст. в якому жив Преподобний Ісак Сирійський, був також епохою дуже важливих політичних переворотів, як для Сирії, так і для Месопотамії та Персії, бо на цих територіях проходили війни що глибоко позначили Церковну історію. Візантійський Імператор Іраклій в 627 році здобув перемогу в битві з Перським царем Хозроєм II, поблизу Ніневії, який розпочав переслідування християн в Месопотамії. Перемога, яку здобув Іраклій, тривала короткий час, бо на горизонті почала з'являтися нова сила, тобто араби, які за короткий час зуміли підкорити більшу частину візантійських та перських володінь. В 633 році Ірак був захоплений Халідом і тоді Східно–Сирійське християнство почало шукати способів співжиття з мусульманами в реальності що наступила.

Поділи та різного роду протиріччя, які мали місце всередині християнства у багатьох регіонах Візантійської Імперії, на жаль, часто провокували навіть втіху від приходу арабів. Яскравим прикладом залишається подія, яка відбулася в Дамаску, коли західно–сирійські християни відкрили ворота мусульманам і на підтвердження доброзичливості християн до ісламу, можуть послужити слова коментаря цієї події озвучені Михайлом Сирійським який сказав: “Бог помсти нас звільнив руками ізмаїльтян від рук візантійців” [7, с. 45]. Тут вартує зазначити, що і східно–сирійське християнство з різних причин сприяло арабам. Хоч правдою є і те, що в той час арабський світ не був єдиним монолітом яким став пізніше, адже в цю епоху між арабами перебували різні християнські общини як наприклад Гассаніди та Лахміди; а іслам в

той час сприймався як різновид християнської ересі яка протягом певного часу перебувала в діалозі з християнством [6, с. 26]. Як бачимо в часи Преподобного Ісака було присутнє багатонаціональне суспільство, крім персів та візантійців додалися ще й араби, які відіграли свою роль в історії Месопотамії.

Дискусії, які мали місце між, Східно–Сирійською та Західно–Сирійською, Церквами в VII–му ст. народжувалися з богословських та адміністративних проблем, що характеризували саме Східно–Сирійську Церкву. Серед богословських проблем стояло питання буквально–типологічної інтерпретації Біблії, запропонованої Теодором з Мопсуестії. В VI–му ст., керівник Нусайбінської школи, Генана, почав зневажати теодоріанську біблійну екзегезу, спровокувавши тим самим, відхід від школи багатьох знаних вчителів та простих студентів. Він пропонував замінити метод біблійної екзегези Теодора Мопсуестійського, на власний, базований на алегоричному методі Орігена. Між покинувими школу, був також майбутній Католикос Селевкії–Ктесифону Ісхояб III, який до речі, був автором літургійної реформи насадженої всій Східно–Сирійській Церкві.

Крім богословсько–екзегетичних проблем, Перська Церква VII–го ст. зустрілася також з адміністративними труднощами, зв'язаними з питанням примату Католикоса Селевкії–Ктесифону. Криза, що проіснувала ціле сьоме століття, була породжена бажанням Католикоса, мати юрисдикцію над південними регіонами країни. В часи правління католикоса Георгія, був скликаний Синод на острові Дайрін (676 р.), де він зустрів Преподобного Ісака, якого пізніше було рукоположено на єпископа Ніневії. Цей Синод є цікавий для нас тому, що через призму 19–ти канонів, які були прийняті на ньому, можемо краще пізнати дійсність Перської Церкви VII–го ст. Перший канон закликає церковних Пресвітерів до праці з новонаверненими в святкові дні та в неділі та не покидати їх в незнанні після звершення на ними Таїнства Хрещення. Наступні канони торкаються питання способу вибору нового єпископа та його повноважень, серед яких проповідь Слова Божого та мистецтво зняття напруги, що виникає між вірними. В 12–му каноні критикуються фальшиві монахи, які ходять туди–сюди не маючи якогось одного монастиря для життя і молитви. В 13–14 канонах йдеться про подружжя, які мають звершуватися з благословенням священника і не допускається розлучення; крім цього жінки–християнки не можуть виходити заміж за поган а чоловікам–християнам заборонена полігамія. Останні канони переконують християн покинути звички заходити в єврейські таверни, після молитви Євхаристії. Отже метою Собору в Дайрін, було врегулювання складнощів які виникали з причини співжиття на одній території різних народів та вірувань.

Що до відносин Перської Церкви з іншими Церквами Римської Імперії, то вартує зазначити, що між ними було мало контактів. Географічна ізоляція привнесла з собою можливість автономного літургійного розвитку та богословських шкіл в Месопотамії, де творилася своя власна характерна богословська мова.

З проаналізованого бачимо, що сирійський релігійний та культурний світ є результатом автентичного християнства з азійським корінням, що в той же час, забезпечувало сирійській духовності, певного роду свободу від європейського культурного багажу. В цій древній сирійській традиції зустрічаємо таку форму християнства, богословські формули якої, ще не знають впливу грецької філософії, але користується такими формами думки, які ще й сьогодні дуже добре узгоджуються з культурним фоном цих Церков.

Однак на протязі історії відбулося певного роду зближення між сирійською, грецькою та латинською духовними традиціями. З початку V–го ст. аж до VII–го ст. християни сирійської культури та мови, були під впливом грецького християнства, що призвело до взаємозбагачення двох духовних традицій, і це можна яскраво побачити на прикладі розквіту Східно–Сирійської містичної традиції VII–VIII ст. Серед яскравих представників якої, є Преподобний Ісак Сирійський, що черпає в креативний спосіб з великим успіхом, як з сирійської так і з грецької духовної та культурної спадщини.

Підсумовуючи аналіз релігійного та культурного світу, що впливав на духовність і світогляд Преподобного Ісака Сирійського, можна зробити висновок, що кожна людина відображає назвні риси цього середовища, в якому народилася та була сформована і винятком не був також Ісак Сирійський, який, з одного боку, увібрав у себе елементи семітської культури, а з другого, був також під впливом моделей грецької філософської думки бо історично належав до цього періоду в якому сирійське християнство творчо і плідно переживало зустріч з еллінською традицією.

Список використаних джерел

1. Alfeev I. La forza dell'amore, l'universo spirituale di Isacco il Siro / I. Alfeev. – Magnano: Edizioni Qiqajon, 2003. – 16 p.
2. Brock S. The Syriac Background, in Archbishop Theodore. Commemorative Studies on His Life and Influence [Ed. by M. Lapidge]. – New–York–Cambridge: Cambridge University Press, 1995. – 30 p.
3. Brock S. The Christology of the Church of the East in the Synods of the fifth to seventh centuries: Preliminary considerations and materials, in Aksum – Thyateira. A Festschrift for Archbishop Methodios of Thyateira and Great Britain. – London: Dragas, 1985. – 142 p.
4. Brock S. L'Église de l'Orient dans l'Empire sassanide jusqu'au VIe siècle et son absence aux consiles de l'Empire romain // ISTINA. – 1995. – Nr.40. – P.25–43.
5. Cassarino M. Traduttori arabi dall'VIII all'XI secolo / M. Cassarino. – Roma: Salerno Editrice, 1988. – 85 p.
6. Chialà S. Dall'asceti eremitica alla misericordia infinita. Ricerche su Isacco il Ninive e la sua fortuna / S. Chialà. – Firenze: Leo S. Olschki, 2002. – 18 p.
7. Landron B. Chrétiens et musulmans en Irak: Attitudes Nestoriennes vis-à-vis de l'Islam / B. Landron. – Paris: Cariscrypt, 1994. – 45 p.
8. Miller D. Translator's Epilogue in The Ascetical Homilies of Saint Isaac the Syrian / D. Miller. – Boston: Massachusetts, 1984. – 507 p.

Fedko R. S., doctor of Theology and patristic sciences, teacher Patrology of Drohobych Seminary of blessed martyrs Severin, Yakim and Vitaly (Ukraine, Drohobych), fedkoroman78@gmail.com

The religious and cultural world of St. Isaac the Syrian

The article analyses the religious and cultural environment in which the spiritual outlook of St. Isaac the Syrian (a Syrian Church Father of the VII–th century) was formed. The purpose of the article is to demonstrate the different religious and cultural factors of that time, which directly affected the world–view and spirituality of

this representative of the Syrian spiritual tradition who has left luminous traces within the Syrian monastic environment and beyond it.

Keywords: East Syrian Church, the Christian Tradition, St. Isaac the Syrian.

Федько Р. С., доктор богословия и патристических наук, преподаватель патрологии, Дрогобычская духовная семинария блаженных священномучеников Северина, Яким и Виталия (Украина, Дрогобыч), fedkoroman78@gmail.com

Религиозный и культурный мир Преподобного Исаака Сирина

Проведен анализ религиозной и культурной среды, в которой сформировалось духовное мировоззрение Преподобного Исаака Сирина (сирийского Отца Церкви VII-го века). Цель статьи состоит в демонстрации разных религиозных и культурных факторов того времени, которые непосредственно влияли на мировоззрение и духовность этого представителя сирийской духовной традиции, который оставил после себя яркие следы как в сирийской монашеской среде, так и за ее пределами.

Ключевые слова: Восточный–Сирийская Церковь, христианская традиция, Преподобный Исаак Сирин.

* * *

УДК 177.7

Тищенко М. В.
аспірант, Київський національний
університет ім. Тараса Шевченка
(Україна, Київ), nik_16@ukr.netmailto:nik_16@ukr.net

ПОНЯТТЯ КОНТЕКСТУ В СУЧАСНІЙ ТЕОРІЇ АРГУМЕНТАЦІЇ

У статті розглядаються два основних підходи до визначення ролі та місця контексту в аналізі аргументації. Перший запропонований Дугласом Волтоном та Еріком Краббе, другий – ФрансомванЕмереном. З метою з'ясування головних відмінностей підходи порівнюються за такими критеріями: причини виникнення, теоретичний статус класифікації, критерій розрізнення контекстів та характеристики їхніх виокремлених різновидів. Наприкінці робиться висновок щодо можливостей застосування розглянутих концепцій у галузі теорії аргументації. Незважаючи на схожі причини виникнення та значні взаємозв'язки, досліджувані підходи істотно розрізняються. Спосіб тлумачення контекстів авторства ванЕмерена визнається більш придатним до аналізу реальних прикладів, а підхід Волтона, через свій нормативний характер, до роботи зі штучними агентами аргументації.

Ключові слова: аргументація, контекст.

Поняття контексту постало в теорії аргументації відносно недавно, у середині 90–х років. Його головним призначенням було поєднати реальні аргументативні ситуації з уже розробленим на той момент теоретичним інструментарієм для оцінки аргументації. Найвпливовіша з концепцій контекстів та їхньої ролі в діалозі була запропонована Дугласом Волтоном (D.Walton) та Еріком Краббе (E.C.W.Krabbe) у 1995 році. Їхній науковий доробок вплинув на подальші розробки цієї проблематики не лише в межах теорії аргументації, але й в інших наукових галузях, таких як формальна діалектика, теорії штучного інтелекту, мовленнєвих актів та епістемічна логіка (зокрема “beliefrevison”). Серед науковців, які зверталися до розробленої ними типології, можна відзначити Саймона Парсонса (S.Parsons), Лейлу Амгуд (L.Amgood), Пітера МакБерні (P.McBurney), Генрі Праккена (H.Prakken), Майкла Вулдріджа (M.Wooldridge), Саймона Уеллза (S.Wells), Кріса Ріда (C.Reed) та інших. Згодом у теорії аргументації постала інша концепція розуміння контекстів аргументації та їхньої ролі. Вона була запропонована ФрансомванЕмереном (F.vanEemeren), лідером школи прагма–діалектики. Наразі вона активно розробляється в рамках цього підходу (зокрема Марчіном Левінскі (M.Lewinski)), проте ще не здобула популярності за межами царини аргументації.

Зважаючи на їхню поширеність та розробленість, саме на них буде зосереджена увага в цій статті.

Порівняння відбуватиметься за такими критеріями: причини виникнення, теоретичний статус класифікації, критерій розрізнення типів контексту та характеристики окремих різновидів контексту. Метою цього порівняння буде визначення основних розбіжностей між ними та потенціалу їхнього застосування для оцінки аргументації.

Концепція Д. Волтона про шість типів діалогу

2.1. Причини виникнення

Головним поштовхом до розробки цієї концепції була проблема оцінки аргументації, а конкретніше – аргументу ad hominem, який визнавався помилковим або прийнятним залежно від різновиду діалогу. Аргумент ad hominem, або “атака на особу”, в найзагальнішому вигляді передбачає, що замість критики аргументів опонента критикується сам опонент, його поведінка, зовнішній вигляд, минулі вчинки тощо. Для ілюстрації пропонуємо такий приклад: адвокат під час промови до суду присяжних наголошує, що обвинувачуваний не повинен бути засуджений, оскільки є активним членом громади, працює волонтером в дитячому будинку та віддає частину прибутків на благодійність. Натомість потерпіла має історію попередніх порушень та низький соціальний і фінансовий статус, що дозволяє сумніватися в її мотивах та звинуваченнях.

Згідно правил критичної дискусії, ця аргументація є некоректною, оскільки апелює до почуттів, до осіб учасників та не має прямого стосунку до теми (за умови, що попередні порушення, про які веде мову адвокат, ніяк не пов'язані з поточною справою). Це очевидні ознаки аргументу ad hominem. Однак у разі, якщо цей аргумент допоможе адвокату виграти справу, чи дійсно ми можемо визнати його помилковість? Адже метою адвоката було переконання журі, і ця аргументація допомогла її досягти. Для того щоб аналіз аргументації міг претендувати на коректність та актуальність, необхідно доповнити існуючий інструментарій. Розширення його за допомогою поняття контексту дозволяє використовувати цілі учасників аргументації та самого діалогу для того щоб визначити релевантність аргументів та, відповідно, коректність аргументації.

Одразу зазначимо, чому в цій статті вільно використовується поняття “контекст аргументації” у випадку концепції Волтона, незважаючи на те, що він визначає типи діалогу. У статті “Що таке міркування? Що таке аргументація?” науковець пише: “Так само, як міркування відбувається в аргументації, аргументація також знаходиться у ширшому контексті. Як правило, ним виступає діалог” [1, с.411]. Отже, оскільки діалог є контекстом аргументації, то типи діалогів є, відповідно, різновидами контекстів аргументації.

2.2. Теоретичний статус класифікації

Під визначенням теоретичного статусу перш за все мається на увазі нормативний чи дескриптивний характер пропонованої класифікації. Нормативні типології визначають правила побудови діалогів того чи іншого типу, дескриптивні визначають, які риси притаманні діалогам, які розглядаються. Перші задають правила, другі – їх фіксують. Характер типології Волтона логічно впливає з мотивів, якими він керувався під час створення своєї концепції. Оскільки метою було визначення коректності аргументації,